

Cesta může být cíl

Potkala jsem během života spoustu kvalitních lidí, kteří mě posunuli, kteří mě inspirovali, motivovali. Také jsem ale potkala ty, kteří mě brzdili a štvali, *ale jako bych se mýjela sama se sebou*. Poslední roky jsem byla soustředěná na výkon, chtěla jsem výsledky, úspěch. A tak jsem je tvořila.

Moje současná situace totiž nebyl můj cíl. A pak jsem si řekla, že na půli cesty je to lepší, než zůstat na místě. Udělám to hned. Založila jsem nadační fond. Ale možná že kdyby mi tenkrát někdo řekl, kolik sil k tomu budu potřebovat, nikdy bych si netroufla. Odvážná už jsem trochu byla, a hlavně jsem moc chtěla. Chtěla jsem pracovat s dětmi. Měla jsem odhodlání a nezapomenutelnou zprávu od Lenky, dívky z dětského domova z Litoměřic, která četla mou první knihu:

*„Potřebujeme Tě, nepřestávej nás inspirovat.
Kvůli Tobě jsem to v životě nevzdala!“*

Tentokrát jsem šla správně, cítila jsem to, ten způsob, jakým se pod mou kůží mísily světlo a tma. Bylo to ono. Každý potřebuje najít své místo. *Nemělo by to být uvnitř někoho jiného*. A ano, můj život není ani dobrý, ani špatný. Je to neuvěřitelná řada emočních a duševních extrémů s nádhernými bouřkami a úžasnými východisky.

Je květen, rok 2016, uklízím ve svém novém bytě, utírám hrnky od prachu, kochám se prostorem, který mě obklopuje. Nemohu uvěřit, že když vyjdu z ložnice, mám další dvě místnosti, nemohu uvěřit, že mám dřez. Ten obyčejný dřez, kde umyji nádobí. Poté, co jsem dva roky myla nádobí ve vaně, zdá se tohle jako malé vítězství. Jo!

Už to, co mám teď, stačí,
takto je to v pořádku.
Zároveň jsem otevřená
hojnosti vesmíru.